

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER
NOVINKA OD AUTORKY BESTSELLERU

OBČAS LŽU

VÍM, KDO JSI

ALICE FEENEY

Vím, kdo jsi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Feeney

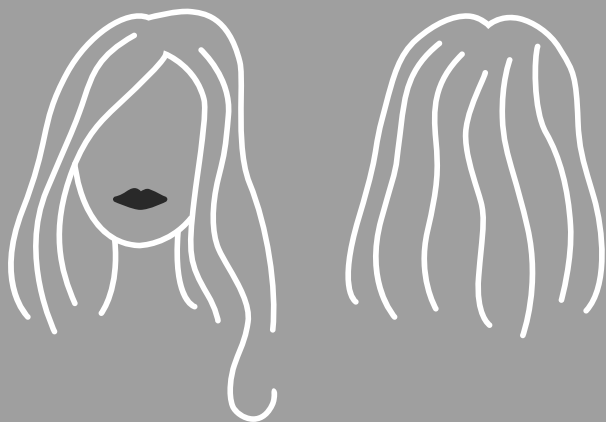
Vím, kdo jsi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER
NOVINKA OD AUTORKY BESTSELLERU
OBČAS LŽU

VÍM, KDO JSI

ALICE FEENEY

2019

*Pro Jonnyho.
Agenti bývají různí.
Já měla štěstí na toho nejlepšího.*

Ne každý se chce stát lepším člověkem.
Někteří lidé se chtějí stát úplně jiným člověkem.

JEDNA

Londýn, 2017

Jsem děvče, které vám připadá povědomé, ale zaboha si nemůžete vzpomenout, odkud ho znáte.

Živím se lhaním. To mi jde nejlíp: proměnit se v někoho jiného. Dívám se do zrcadla a poznávám ve své tváři jediné oči, hledí zpod naličené masky vymyšlené osoby. Další postava, další příběh, další lež. Chci tu postavu pro dnešek odložit, odvrátím oči, přitom zavádím pohledem o nápis na dveřích šatny.

AIMEE SINCLAIROVÁ

Moje jméno, ne jeho. Nepřijala jsem manželovo příjmení.

Možná jsem někde hluboko v sobě odjakživa věděla, že náš svazek vydrží jen tak dlouho, dokud nás život nerozdělí. Připomínám si, že jméno mě může ovlivnit jediné tehdy, když mu to dovolím. Je to jen shluk písmen, uspořádaných v jistém pořadí, pouhé přání rodičů, štítek, lež. Někdy mám sto chutí ta písmena zpřeházet a udělat z nich něco jiného. *Někoho* jiného. Nové jméno pro nové já. Pro své já, kterým jsem se stala, když se nikdo nedíval.

Znát něčí jméno neznamená znát člověka.

Myslím, že jsme se včera večer rozešli.

Občas nám nejhůř ubližují lidé, kteří nás nejvíc milují, prostě proto, že mohou.

Ublížil mi.

Udělalí jsme si ze vzájemného ubližování zlozvyk. Život se musí nejprve pokazit, aby se mohl spravit.

Oplatila jsem mu to.

Podívám se, jestli jsem si nezapomněla dát do tašky knížku, stejně jako jiní lidé kontrolují peněženku nebo klíče. Čas je vzácný, nikdy ho není dost, a já ten svůj o přestávkách mezi natáčením vyplňuju čtením. Odmalička ráda prožívám fiktivní životy jiných, schovávám se v příbězích, které mají šťastnější konec než ten můj. Jsme to, co čteme. Jakmile se přesvědčím, že jsem nic nezapomněla, odcházím, vracím se k tomu, kdo jsem, co jsem a odkud pocházím.

Včera večer se stala hrozně špatná věc.

Usilovně jsem se snažila předstírat, že ne, zkoušela jsem předělat vzpomínky, ale v duchu dál slyším jeho zlostná slova, cítím na krku jeho ruce, vidím výraz, jaký jsem u něj ještě neviděla.

Pořád to ještě můžu spravit. Můžu nás spravit oba.

Nejnebezpečnější lži jsou vždycky ty, které si namlouváme sami.

Prostě jsme se pohádali, to je všechno. Každý, kdo miloval, to zná.

Kráčím po známých chodbách filmového studia Pinewood, opustila jsem svou šatnu, ale myšlenky a strachy jsem si vzala s sebou. Nohy míjejí jedna druhou pomalu a nejistě, jako by příchod domů schválně odkládaly, bály se, co tam na mě čeká.

Vážně jsem ho milovala, pořád ho miluju.

Na to je myslím třeba pamatovat. Nebyli jsme vždycky to, čím jsme se stali. Život modeluje vztahy, stejně jako moře modeluje písek. Nahlodává duny lásky, vrší náspy nenávisti. Včera večer jsem mu řekla, že je po všem. Řekla jsem mu, že chci rozvod a že to tentokrát myslím vážně.

Nebyla to pravda. Nemyslela jsem to vážně.

Nastoupím do svého range roveru a jedu k ikonickým branám studia, směřuju k nevyhnutelnému. Maličko se poskládám

do sebe, schovám rohy, které nechci druhým ukazovat, založím ostré hrany, aby nebyly vidět. Muž v boudě u výjezdu nasadí laskavý výraz a zamává mi. Přiměju se usmát a jedu pryč.

Nestala jsem se herečkou proto, že bych chtěla přitahovat pozornost, předvádět se. To, co dělám, dělám proto, že nic jiného neumím a jediná tak jsem šťastná. Mnozí lidé nechápou, že i herečka může být stydlivá, ale na mě to sedí přesně. Ne každý se chce stát lepším člověkem. Někteří lidé se chtějí stát úplně jiným člověkem. Hraní je pro mě hračka, neumím být *sama sebou*. Zvracím skoro před každým interview a akcí. Jakmile se mám setkat s lidmi coby *já*, je mi fyzicky zle, mám nervy na dranc. Ale jen vyjdu na jeviště nebo před kameru jako někdo jiný, zdá se mi, že mohu létat.

Nikdo nechápe, jaká jsem doopravdy, až na něj.

Můj manžel se zamiloval do verze, jakou jsem byla dřív. Prozrazila jsem relativně nedávno a mé splněné sny odstartovaly jeho noční můry. Zpočátku se mě snažil podporovat, ale dělit se o mě nechtěl nikdy. Přesto pokaždé, když mě rozložila úzkost, zasáhl a slátal mě zase dohromady. Bylo to od něj hezké, ale i vypočítavé. Abyste zažili uspokojení, když něco spravíte, musíte to nejdříve nechat nějakou dobu rozbité, nebo to sami znovu rozbít.

Jedu pomalu po splašených londýnských ulicích, mlčky si nacvičuju opravdový život, občas náhodně zachytím odraz sebe sama v zrcátku. Vidím šestatřicetiletou ženu, kterou zlobí, že musí nosit masku. Krásná nejsem, ale říkají mi, že mám zajímavý obličej. Oči jsou na mou tvář neúměrně velké, zřejmě po všem, co viděly, jaksi nabobtnaly. Dlouhé tmavé vlasy mi narovnaly zkušené maskérčiny prsty, ne moje, a jsem hubená, protože si to žádá role a protože často zapomínám jíst. To kvůli tomu, že mě svého času jedna novinářka nazvala „buclatou, ale rozkošnou“. Jak zhodnotila můj výkon, si už nepamatuju.

Byla to loňská recenze mé první filmové role. Role, která na dobro změnila můj život i život mého manžela. Jistě, změnila nám i bankovní konto, ale naše láska přitom přečerpala kredit. Nesnášel můj úspěch, protože mě od něj vzdaloval. Nejspíš potřeboval, abych si připadala malá, a on se mohl cítit zase velký. Nejsem ta, kterou si vzal. Jsem teď víc než ona, a on chtěl pravý opak. Myslel si, že mě ztrácí, a tak mě začal svírat tak pevně, až to bolelo.

Něčemu ve mně se to možná zamlouvalo.

Zaparkuju na ulici a dovolím nohám vykročit po zahradní cestičce. Koupila jsem tenhle dům v Notting Hillu, protože jsem si myslela, že náš vztah spraví, vynese ho ze záporných čísel. Ale peníze jsou jen náplast, ne léčba na zlomená srdce a sliby. Nikdy dřív jsem si nepřipadala tak uvězněná vlastními špatnými tahy. Postavila jsem si vězení, jak to lidé často dělávají, s pevnými zdmi z cihel viny a odpovědnosti. Se zdmi, které neměly dveře, ale cesta ven přesto existovala. Já ji jenom neviděla.

Vejdu, rozsvítím ve studených, tmavých, prázdných pokojích. „Bene,“ volám a stahuju si kabát.

I mně samotné to zní divně, falešně, cize.

„Jsem doma,“ oznámím dalšímu prázdnému prostoru. Připadá mi falešné říkat tomu domov, nikdy jsem to tak necítila. Pták si klec nevybírá.

Dole nikdo, a tak mířím nahoru do naší ložnice, obtížená strachem a pochybnostmi. Vzpomínky na včerejší večer zesílily, jakmile jsem se ocitla zpátky na scéně našich životů. Znovu na něj zavolám a on znovu neodpoví. Projdu všechny pokoje, vrátím se do kuchyně a teprve tehdy si všimnu nádherné kytice na stole. Na kartičce, která je k ní připevněná, stojí jediné slovo:

Promiň.

Promiň se snadněji řekne, než procítí. A ještě snáz napíše.

Ráda bych vymazala, co se s námi stalo, a vrátila se na začátek. Ráda bych zapomněla, co mi udělal a co mě přiměl udělat.

Chci začít znova, ale čas nám uběhl dávno předtím, než jsme začali utíkat jeden od druhého. Snad kdyby mi dovolil mít děti, které jsem tak moc toužila milovat, mohlo být všechno jinak.

Vrátím se do obývacího a spatřím Benovy věci na konferenčním stolku. Leží tam jeho peněženka, klíče a telefon. Nikdy *nikam* nejde bez telefonu. Opatrně ho vezmu, jako by mohl explodovat nebo se mi v prstech rozpadnout. Displej ožije a ukáže nepříjatý hovor z čísla, které neznám. Ráda bych viděla víc, ale když znovu stisknu tlačítko, telefon si žádá Benovo heslo. Několikrát to marně zkouším, a pak se přístroj zablokuje.

Znovu prohledám dům, ale není tu. Neschovává se. Tohle není hra.

V síni si všimnu, že kabát, který vždycky nosí, visí na svém místě, boty má pořád u dveří. Znovu na něj zavolám, tak hlasitě, že mě musí slyšet sousedé za zdí, ale pořád nic. Možná si jenom někam odběhl.

Bez peněženky, telefonu, klíčů, kabátu a bot?

Popírání je nejzlobivější forma sebeničeni.

V uších mi pořád dokola šeptají slova:

Ztratil se. Utekl. Odjel. Pohřešuje se.

Pak se kolotoč slov přestane otáčet a ustálí se na jednom, které sedí nejlíp. Je krátké a prosté, zapadá na místo jako dílek skládačky, o níž jsem netušila, že ji budu muset sestavit.

Můj manžel zmizel.

DVĚ

Uvažuji, co dělají ostatní, když na noc zhasnou.

Nechají se unést do snů? Nebo se někteří jako já toula-
jí po temných a chladných místech uvnitř sebe sama, šmátra-
jí ve stínech svých nejtemnějších myšlenek a strachů, chňapou
po špíně vzpomínek, které by rádi vymazali? Doufají, že nikdo
jiný neuvidí místo, kam se propadli?

Když v zápase se spánkem zvítězí budík, vstanu, umyju se,
obleču se. Udělám všechno, co dělám normálně, jako by byl
běžný den. Jen to nedokážu provádět normálním tempem. Kaž-
dý pohyb, každá myšlenka jsou bolestně pomalé. Jako by mě
noc schválně zdržovala před nadcházejícím dnem.

Než jsem si šla lehnout, zavolala jsem policii.

Nevěděla jsem, jestli dělám dobře, ale v takovém případě
zřejmě není třeba čekat čtyřiačtyřicet hodin, než se uvědomí po-
licie. *Zmizení* člověka, to slovo připomíná kouzelnický kousek,
ale na jevišti vystupuju já, ne manžel. Cizí hlas na druhém kon-
ci drátu zněl konejšivě, slova, která říkal, mě však neuklidnila.
Zvláště jedno, které mi pořád dokola prskal do ucha: pohřešo-
vaný.

*Pohřešovaná osoba. Pohřešovaný manžel. Pohřešované vzpo-
mínky.*

Vzpomínám si přesně, jak se manžel tvářil, když jsem ho viděla naposled, ale co se stalo pak, je pro mě rozmazaná skvrna. Ne proto, že bych byla sklerotik nebo opilec – nejsem to ani to –, ale kvůli tomu, co se dělo. Zavřu oči, ale pořád ho vidím, rysy zkroucené nenávistí. Zamrkám, abych se toho obrázku zbavila, jako by to bylo smítko v očích, drobná nepříjemnost, která mi kazí výhled.

Co jsme to udělali? Co jsem udělala já? Proč mě k tomu přinutil?

Laskavý policista, s nímž jsem mluvila, když jsem se konečně přiměla vytočit třetí a poslední číslici, ode mě zjistil podrobnosti a slíbil, že se se mnou někdo spojí. A že si nemám dělat starosti.

To už mi klidně mohl říct, ať nedýchám.

Nevím, co se stane dál, a nelíbí se mi to. Improvizaci jsem nikdy nemilovala, život mám ráda připravený, naplánovaný a úhledně poskládaný. I teď pořád čekám, že Ben projde dveřmi a vysype ze sebe nějakou vtipnou, půvabnou historku, která všechno vysvětlí a zklidní. Ale on ne. Neudělá nic. Zmizel.

Kéž bych mohla někomu zavolat, promluvit si, ale nikdo takový není.

Manžel mi od našeho seznámení postupně přebudoval život, tak dlouho kritizoval mé přátele, až jsem jim přestala věřit a zůstali jsme si jenom sami dva. Stal se mým měsícem, obíhajícím kolem mě a řídícím můj příliv nedůvěry v sebe sama. Občas zakryl slunce a nechal mě ve tmě, kde jsem se bála a pořádně neviděla, co se doopravdy děje.

Nebo jsem to aspoň předstírala.

Pouta naší lásky se zkroutila do složitého uzlu a ten se těžko rozplétá. Kdyby lidé znali pravdu, ptali by se, proč s ním zůstávám, a já bych jim to přiznala. Protože nás dva společně miluju víc, než nenávidím jeho, a protože je jediný muž, kterého jsem si kdy dovedla představit jako otce svého dítěte. Přes to, jak mi

ubližoval, jsem pořád chtěla jen to, abychom měli dítě a začali znova.

Zbrusu novou verzi nás dvou.

Bránit mi v mateřství bylo kruté. A uvěřit, že jsem přijala jeho rozhodnutí za své, bylo bláhové. Ovšem předstírat, to já umím. Založila jsem si na tom živobyті. Zakrytí prasklin ještě neznamená, že tam nejsou, ale život je tak hezčí.

Teď nevím, co mám dělat.

Pokouším se chovat jako normálně, jen si nemůžu vybavit, jak se to vlastně dělá.

Skoro deset let chodím prakticky denně běhat. Je to jedna z hrstky věcí na mém seznamu toho, v čem se cítím dobře, a vychutnávám si to. Každé ráno vyrážím na stejnou trasu, jsem přísná rutinérka. Donutím se obout si běžecké boty, roztřesené prsty se pokoušejí vzpomenout si, jak zavázat tkaničky, které jsem vážala už tisíckrát předtím. Domlouvám si, že zírání na holé stěny ničemu nepomůže a zpátky mi ho nevrátí.

Moje nohy najdou známý rytmus: rychlý, ale stabilní, poslouchám muziku, abych přehlušila zvuky města. Nápor adrenalinu rozpouští bolest, nutím se běžet rychleji. Proběhnu kolem hospody na rohu, kam jsme s Benem chodívali v pátek večer popíjet, než jsme zapomněli, kým být a jak existovat s tím druhým. Pak minu věžáky s lacinými byty a milionářskou terasovitou luxusní výstavbu hned v sousední ulici; majetek a nemajetnost bok po boku.

Přestěhovat se do drahého kouta západního Londýna byl Benův nápad. Já natáčela v L. A., když to zařídil. Strach mě přesvědčil, že děláme dobře. Dokonce jsem do domu poprvé vstoupila, teprve když byl náš. Vypadal úplně jinak než na fotkách, které jsem viděla online. Ben náš nový domov renovoval úplně sám, dodal nové vybavení a prostředí pro naše zbrusu nová já, o nichž jsme si mysleli, že jimi dovedeme a máme být.

Obíhám roh ulice a pohled mi padne na knihkupectví. Snažím se tam nedívat, ale je to jako scéna zločinu, nemůžu si pomoci. Tam jsme si domluvili první rande. Věděl o mé lásce ke knihám, proto to místo vybral. Dorazila jsem trochu dřív, plná nadějí a nervozity, a při čekání si prohlížela police. Uplynulo patnáct minut, můj partner se pořád neukázal a úzkost ve mně dosáhla vrcholu.

„Promiňte, nejste Aimee?“ oslovil mě postarší pán s laskavým úsměvem.

Rozhodilo mě to a trochu i znechutilo. *Vůbec* nevypadal jako pohledný mladý muž na profilovém obrázku seznamky. Uvažovala jsem, že z obchodu uteču.

„Předtím tu byl jeden zákazník, koupil tohle a požádal mě, ať vám to dám. Prý je to vodítko.“ Muž zářil, jako by takovou zábavu léta nezažil. Podal mi balíček, úhledně zabalený v hnědém papíru. Napětí opadlo, věci jako by zapadly na místo, a mně došlo, že mluvím s majitelem obchodu, ne s tím, s kým se mám sejít. Poděkovala jsem mu a vzala si tu věc, vděčná, že mě nechal, abych si ji rozbalila o samotě. Uvnitř jsem našla jednu ze svých dětských oblíbených knih: *Tajná zahrada*. Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněla, že květinářství na rohu se jmenuje stejně.

Prodavačka se usmála, jakmile jsem za cinkání zvonku nade dveřmi vešla.

„Aimee?“

Přikývla jsem a ona mi podala kytici bílých růží. Byl v ní vzkaz:

*Růžičky jsou bílé,
nastala ta chvíle.
Jsem už nedočkavý,
pro tebe ten pravý.*

Přečetla jsem si to třikrát, jako bych ta slova potřebovala přeložit, a pak jsem si všimla, že se na mě květinářka pořád usmívá. Vždycky mě rozhodí, když na mě lidé civí.

„Říkal, že se sejdete ve vaší oblíbené restauraci.“

Poděkovala jsem jí a odešla. Neměli jsme žádnou oblíbenou restauraci, nikdy jsme spolu nejedli, a tak jsem se prostě vydala po hlavní třídě, nesla si knížku a květiny a vychutnávala si tu hru. V duchu jsem si přehrávala naše e-mailové rozhovory a vzpomněla si, jak jsme se bavili o jídle. On si potrpěl na exkluzivitu, já... naopak. Litovala jsem tehdy, že jsem mu prozradila své oblíbené jídlo, a svedla jsem to na výchovu.

Muž za pultem v bistru s rybami a hranolky se na mě usmál. Bývala jsem tam pravidelným hostem.

„Se solí a octem?“

„Ano, prosím.“

Nabral hranolky do papírového kornoutu a podal mi je spolu s lístkem na večerní filmové představení. Hranolky byly horké a já měla žaludek příliš stažený úzkostí na to, abych se do nich pustila hned na ulici. Jakmile jsem Bena uviděla před kinem, všechnen strach se ve mně rozplynul.

Pamatuju si náš první polibek.

Připadal mi tak správný. Okamžitě se mezi námi vytvořilo pouto, nepochopitelné, nevysvětlitelné, pasovali jsme k sobě, jako bychom si byli souzeni. Vzpomínám na to a usmívám se. Tahle verze nás dvou byla dobrá. Pak na hrbolatém chodníku před kinem klopýtnu a to mě vrátí zpátky do současnosti. Dveře jsou zavřené, světla nesvíí. A Ben tu nečeká.

Rozběhnu se rychleji.

Míjím obchody charity, napadne mě, jestli oblečení ve výlohách lidé darovali ze štědrosti, nebo ze smutku. Proběhnu kolem muže s koštětem, zametá odpad cizích životů. Pak se proženu kolem italské restaurace, servírka mě minule poznala. Od té doby jsem tam nebyla, připadalo mi, že nemůžu.

Ochromuje mě zvláštní druh strachu, když mě poznávají cizí lidé. Jen se usmívám, utrousím nějakou zdvořilost a co nejrychleji se stáhnou. Naštěstí se to nestává moc často. Nejsem áčko-

vá herečka. Ještě ne. Jsem někde mezi béčkem a céčkem, stejně jako velikost mojí podprsenky. Verze, kterou nasazuju na veřejnosti, je mnohem přitažlivější než mé skutečné já. Je pečlivě ušitá na míru, výrazně lepší než mé standardní já, do kterého nikomu nic není.

Napadá mě, kdy se jeho láska ke mně vytratila?

Vezmu to zkratkou skrz hřbitov. Zhlédnu dětský hrob, což mě rozesmutní a přesměruje mi myšlenky od toho, kdo jsme, k tomu, kým jsme mohli být, kdyby se život vyvíjel jinak. Snažím se držet šťastných vzpomínek, tvářit se, že byly lepší než doopravdy. Všichni máme od přírody sklony přepisovat si minulost, abychom si chránili současnost.

Co to dělám?

Můj manžel je *nezvěstný*. Měla bych být doma, brečet, obvolávat nemocnice, něco *dělat*. To pomyšlení přeruší mé myšlenky, ale ne kroky, běžím dál. Zastavím se teprve u kavárny, vyčerpáná vlastními zlozvyky: nespavostí a utíkáním před problémy.

Je tam už rušno, plno přepracovaných a špatně placených Londýňanů, kteří potřebují ranní dávku kofeinu, v očích ještě spánek a nespokojenost. Vystojím frontu, požádám o latté jako obyčejně a jdu k pokladně. Platím bezkontaktní kartou a zase se ztrácím v myšlenkách, dokud na mě nepromluví nepříjemná pokladní. Blond vlasy jí visí v křivých copech po stranách hlavy, nosí zamračený výraz jako tetování.

„Vaše karta byla zamítnuta.“

Neodpovím.

Podívá se na mě, jako by mě považovala za nebezpečně pitomou. „Jinou nemáte?“ Mluví úmyslně pomalu a hlasitě, jako by ji to stálo veškerou trpělivost a laskavost. Cítím, jak se k její očí připojují další pohledy a všechny se soustředí na mě.

„Jsou to dvě libry čtyřicet. Musí to být vaším terminálem, zkuste to prosím znova.“ Samotnou mě vyděsil žalostný tón, který ze mě vyšel.

Povzdechne si, jako by mi prokazovala nesmírnou laskavost a obrovskou osobní oběť, a bodne prstem s okousaným nehtem do pokladny.

Natáhnu ruku s platební kartou, vnímám, že se mi třese a že to všichni vidí.

Zamlaská, zavrtí hlavou. „Karta zamítnuta. Můžete zaplatit nějak jinak, nebo ne?“

Nemůžu.

Couvnu od nedotčené kávy, obrátím se a bez dalších řečí vyjdu z kavárny, cítím, jak mě následují pohledy a odsudky.

Nevědomost není požehnání, je to strach odložený na později.

Zastavím se před bankou a nakrmím bankomat svou kartou, vytukám pin a vyžádám si malý obnos. Na displeji čtu neznámá a nečekaná slova.

NEDOSTATEČNÁ SUMA NA ÚČTU

Stroj kartu s elektronickým znechucením vyplivne.

Někdy se tváříme, že nechápeme, co děláme.

Kdežto já udělám to, co mi jde nejlíp: uteču. Běžím celou cestu zpátky do domu, který pro mě domov nikdy neznamenal.

Jakmile se ocitnu uvnitř, vytáhnu telefon a vytukám číslo na druhé straně platební karty, jako by se tenhle rozhovor dal vést jenom za zavřenými dveřmi. Nejsem zadýchaná, dech se mi úží strachem, takže funím a mluvím nesrozumitelně. Po bolestné proceduře bezpečnostních dotazů se ve vzdáleném call centru konečně ozve žena s otázkou, kterou toužím slyšet.

„Dobré ráno, paní Sinclairová. Absolvovala jste bezpečnostní proceduru. Co pro vás mohu udělat?“

Konečně.

Poslouchám, zatímco mi ta cizí žena klidně vysvětluje, že mé bankovní konto bylo včera vybráno a pak zrušeno. Bylo tam víc

než deset tisíc liber – na účtu, který jsem zdráhavě zpřístupnila i Benovi, poté co mi vyčetl, že mu nevěřím. Jak je vidět, neměla jsem to dělat. Naštěstí si většinu příjmů shromažďuju na účtech, ke kterým nemá přístup.

Pohlédnu na Benovy věci na konferenčním stolku, chytím si telefon mezi ucho a rameno, abych si uvolnila ruce. Připadá mi jako drzost prohledávat mu peněženku – nejsem typ všetečné manželky –, ale stejně ji vezmu. Nakouknu dovnitř, jestli se těch chybějících deset tisíc liber neschovává v jejích kožených záhybech. Neschovává. Najdu jenom pomačkanou pětilibrovku, pár kreditních karet, o kterých ani nevím, že je má, a dvě úhledně složené účtenky. První je z restaurace, kde jsme byli při našem posledním setkání, druhá z benzinky. Na tom není nic divného. Dojdu k oknu a vykuknu zpoza záclony, vidím, že Benovo auto parkuje na obvyklém místě. Spustím záclonu a odložím peněženku zpátky na stůl, přesně tam, kde jsem ji našla. Z manželství hladovějícího po citu zbude vyhublá láska, je křehká, snadno se zkroutí a zlomí. Ale jestli mě chtěl opustit a ukrást mi peníze, proč si nevzal i svoje věci? Všechno, co mu patří, zůstalo tady.

Nedává to žádný smysl.

„Paní Sinclairová, mohu vám ještě s něčím pomoci?“ vstoupil hlas v telefonu do mých popletených myšlenek.

„Ne. Vlastně ano. Mohla byste mi říct, kdy manžel naše společné konto zrušil?“

„Poslední výběr byl učiněn na pobočce v sedmnáct dvacet tři.“ Zkouším si vzpomenout na včerejšek – připadá mi to strašlivě dávno. Jsem si skoro jistá, že jsem se vrátila z natáčení nejpozději v pět, musela jsem být už tady, když to provedl. „To je divné...“, pokračuje žena.

„Copak?“

Zaváhá, než odpoví.

„Váš manžel peníze nevybral a konto nezrušil.“

Hltám každé její slovo.

„A kdo to teda udělal?“

Následuje další dlouhá pauza.

„No, podle našich záznamů jste to byla vy, paní Sinclairová.“

TŘI

„Paní Sinclairová?“ Hlas z call centra banky mi teď připadá hrozně vzdálený, ještě vzdálenější než předtím, nejsem schopna odpovědět. Nedokážu se ovládnout. Připadá mi, že nevnímám čas, zdá se mi, že se řítím z kopce, a nemůžu ten pád zabrzdit.

Myslím, že bych si pamatovala, kdybych šla do banky a zrušila účet.

Zaslechnu klepání na dveře, ukončím hovor a ženu se k nim, klopýtám o vlastní nohy. Jsem si jistá, že za dveřmi čeká Ben s nějakým logickým vysvětlením.

Není to on.

Na prahu stojí muž středního věku a mladá dívka v laciném oblečení. On vypadá jako chlapík, který má přátele na pochybných místech, a ona jako stará mladá.

„Paní Sinclairová?“ Žena zabalí moje jméno do skotského přízvuku.

„Ano?“ Napadne mě, že jsou to podomní obchodníci vnučující lidem okna s dvojitými skly nebo boha. V horším případě novináři.

„Jsem detektiv inspektor Alex Croftová a tohle je detektiv seržant Wakely. Volala jste nám kvůli svému manželovi.“

Detektiv? Vypadá, že ještě patří do školy.

„Ano, pojdte prosím dál,“ odpovím a okamžitě zapomenu jejich jména i hodnosti. V hlavě mám hrozný zmatek a mozek není schopen zpracovat další informace.

„Děkujeme. Můžeme se někam všichni posadit?“ ptá se a já je zavedu do obývacího pokoje.

Její drobné tělo se utápí v nevýrazném černém kalhotovém kostýmku s bílou košilí. Dohromady to trochu připomíná školní uniformu. Tvář má všední, ale hezkou, bez kazů a líčidel. Vlasy myší barvy po ramena, tak rovné, až to vypadá, jako by si je vyžehlila spolu s košilí. Všechno na ní je úhledné a neobvykle upravené. Zřejmě bude nováček a ten druhý ji zacvičuje. Nečekala jsem, že se mi doma objeví detektivové. Snad nějaký uniformovaný policista, ale ne tohle. Uvažuji, proč se mi dostalo tak speciální péče, a ucuknu před potenciálními odpověďmi, které se mi líhnou v hlavě.

„Takže váš manžel se pohřešuje,“ začne, jakmile usednu na-proti nim.

„Ano.“

Hledí na mě, jako by čekala, že to nějak rozvedu. Podívám se na něj, pak zase na ni, ale on mi nepřipadá jako velký mluvka a její výraz zůstává nezměnný.

„Promiňte, nevím, jak se v takových případech postupuje.“

„Co kdybyste nám nejdřív pověděla, kdy jste ho viděla naposledy?“

„No...“ Odmlčím se a chvíli uvažuji.

Pamatuju si hádku, jeho ruce na mém krku. Pamatuju si, co řekl a co udělal. Sleduju, jak si vyměnili pohled a jakýsi nevyslovený názor, pak si vzpomenu, že mám odpověď.

„Promiňte. Nespala jsem. Viděla jsem ho především večer. A měla bych vám říct ještě něco...“

Žena se nakloní v křesle dopředu.

„Někdo vybral náš společný účet.“

„Váš manžel?“ zeptá se.

„Ne, někdo... jiný.“

Zamračí se, na dosud hladkém čele naskočí vrásky. „Bylo to hodně peněz?“

„Asi deset tisíc liber.“

Povytáhne úhledně tvarované obočí. „To je podle mě hodně.“

„Taky byste měli vědět, že mě před pár lety pronásledovala stalkerka. Proto jsme se přestěhovali do tohoto domu. Máte o tom někde záznam, tehdy jsme to nahlásili na policii.“

„Není moc pravděpodobné, že by to spolu souviselo, ale rozhodně to prověříme.“ Zvláštní, hned zamítá něco, co může být důležité. Znovu se opře v křesle, pořád se mračí, snad je to její běžný výraz. „Když jste včera večer volala, nahlásila jste, že všechny manželovy věci zůstaly tady, je to tak? Jeho telefon, klíče a peněženka, dokonce i boty?“ Přikývnu. „Nevadí, když se tu porozhlédneme?“

„Jistěže ne, dělejte, co potřebujete.“

Chodím za nimi po domě a nevím, jestli je mám doprovázet, nebo ne. Nekomunikují, aspoň ne slovy, ale neujde mi tichý dialog pohledů, které si vyměňují při prohlížení pokojů. Každá místnost je plná vzpomínek na Bena a některé z nich bych radši vypustila.

Zkousím určit přesnou chvíli, kdy se náš vztah začal rozpadat. Dojde mi, že to bylo dlouho předtím, než jsem dostala svou první filmovou roli a odjela do L. A. Pár dní jsem natáčela v Liverpoolu, malou roličku v jednom dramatu BBC, nic zvláštního. Po návratu jsem byla unavená, ale Ben chtěl jít na večeři a tvářil se nepříjemně, když jsem se z toho pokoušela vyvléknout. Začala jsem se tedy chystat, přitom jsem upustila náušnici a šroubek mi zapadl pod postel. Ten kousíček stříbra byl osudovým bodem, který změnil dráhu našeho manželství. Nikdy jsem ho nenašla. Zato jsem objevila něco jiného: rudou rtěnku, která nebyla moje, a vědomí, že mi nepatří ani můj manžel. Myslím,

že mě to nijak zvlášť nepřekvapilo: Ben je hezký muž a já věděla, jak se na něj ženy dívají.

Nikdy jsem o tom nálezu nemluvila. Neřekla jsem ani slovo. Netroufala jsem si.

Inspektorka se v naší ložnici dlouho rozhlížela a mně bylo, jako by mi párala a ničila soukromí. Už jako dítě jsem se naučila nevěřit policii, a nevěřím jí dodnes.

„Připomeňte mi, prosím, kdy jste viděla manžela naposled,“ pobídne mě.

Když se přestal ovládat a stal se z něho člověk, jakého jsem nepoznávala.

„Najedli jsme se v indické restauraci na hlavní třídě. Odešla jsem o něco dřív než on... nebylo mi dobře.“

„Neviděla jste ho, když přišel domů?“

Ano.

„Ne, druhý den jsem začínala brzy. Když se vrátil, už jsem byla v posteli.“ Víím, že pozná, že lžu. Nevím ani pořádně, proč to dělám, snad ze studu a lítosti, ale lži se nepodávají s účtenkami, nemůžete je vrátit zpátky.

„Vy nespíte spolu v ložnici?“ podiví se.

Nechápu, jak a proč na tom záleží. „Vždycky ne, oba máme hektický pracovní rozvrh – on je novinář a já –“

„Ale slyšela jste ho, jak se ten večer vrací.“

Slyšela ho. Cítila ho. Vnímala ho.

„Ano.“

Všimne si něčeho za dveřmi a vytáhne z kapsy modré latexové rukavice. „A v téhle ložnici spíte vy?“

„Většinou tu spíme oba, jen tu noc ne.“

„Ty někdy spíš v hostinském pokoji, Wakely?“ obrátí se na svého němého společníka.

„No jo, spal jsem, když jsme se pohádali, dokud jsme na to ještě měli čas a energii. Ale teď už volné pokoje zaplnili naši pubertáci.“

Ono to mluví.

„Tu petlici máte zevnitř na dveřích ložnice pročpak, paní Sinclairová?“ zjišťuje inspektorka.

Nejdřív nevím, co na to říct.

„Řekla jsem vám, že mě pronásledovala stalkerka. Začala jsem brát zabezpečení domova dost vážně.“

„A má to nějaký důvod, že je petlice rozbitá?“ Odtáhne dveře a odhalí vylomený kus kovu a rozštípnuté dřevo rámu.

Ano.

Cítím, jak mi rudnou tváře. „Před časem se to zaseklo, manžel to musel vylomit.“ Podívá se zase na dveře a pomalu pokývá hlavou, jako by to byla nesmírná námaha.

„Máte tu půdu?“

„Ano.“

„Sklep?“

„Ne. Chcete se podívat nahoru?“

„Tentokrát ne.“

Tentokrát? Kolikrát se to ještě bude opakovat?

Jdu za nimi zpátky dolů, exkurze po domě skončí v kuchyni.

„Hezké květiny.“ Prohlíží si drahou kyticí na stole a přečte si lístek. „Za co se omlouvá?“

„Nevím, už jsem se ho nemohla zeptat.“

Pokud si něco myslí, ve tváři jí to není znát. „Krásná zahrada.“ Vyhledne ven skrz skládací skleněné dveře. Na udržovaném trávníku jsou ještě znát pásy, jak ho naposledy Ben sekal, dřevěná veranda v ranním slunci prakticky jiskří.

„Děkuji.“

„Je to tu hezké, připomíná to ukázkový dům. Nebo ty, co se fotí do časopisů. Jak jen je to slovo...? Minimalistický. To je ono. Žádné rodinné fotky, knihy, nepořádek...“

„Ještě jsme všechno nevybalili.“

„Vy jste se právě nastěhovali?“

„Asi před rokem.“ Oba vzhlednou. „Často odjíždím za prací. Jsem herečka.“

„Já samozřejmě vím, kdo jste, paní Sinclairová. Loni jsem vás viděla v televizi, hrála jste policejní důstojnici. Docela... se mi to líbilo.“

Její krivý úsměv se rozplyne a mě napadne, že lže, nelíbilo se jí to. Hledím na ni, cítím se ještě stísněněji než předtím a vůbec nevím, co odpovědět.

„Máte nějakou manželovu fotografii z poslední doby, kterou bychom si mohli odnést?“

„Ano, jistě.“ Dojdu ke krbové římse v obýváku, ale tam nic není. Rozhlédnu se po holých stěnách a řídce obsazených poličkách a vidím, že tu není ani jediná fotka jeho, mě nebo nás. Mívali jsme tady zarámovanou fotografii ze svatby, nevím, kam se poděla. Náš velký den byl dost malý, jenom my dva. A časem následovaly ještě menší dny, až jsme se v nich navzájem ztráceli. „Možná mám něco v telefonu. Mám vám to poslat mailem, nebo potřebujete papírovou fotku?“

„Mailem to stačí.“ Po tváři se jí znovu rozlije nepřirozený úsměv jako vyrážka.

Vezmu mobil a začnu projíždět fotky. Mám tam spoustu snímků herců a filmového štábu, hodně fotek Jacka – svého filmového partnera – a pár svých, ale Bena ani jednou. Všimnu si, že se mi třesou ruce, a když vzhlednu, vidím, že jí to neušlo.

„Má váš manžel pas?“

Jistěže má pas. Každý má pas.

Pospíchám ke skříni, kam si je ukládáme, ale není tam. Chybí i můj. Začínám vytahovat věci ze zásuvky, ale přeruší mě.

„Neobtěžujte se. Pochybují, že váš manžel opustil zemi. Na základě toho, co dosud víme, zřejmě nebude daleko.“

„Proč myslíte?“

Neodpoví.

„Inspektorka Croftová dosud vyřešila každý případ, který jí přidělili,“ prohlásí detektiv jako hrdý otec. „Jste v dobrých rukou, v bezpečí.“

V bezpečí si nepřipadám, spíš mám strach.

„Můžeme si vzít tohle?“ Inspektorka vloží Benův telefon a peněženku do průhledného plastového pytle, ani nečeká na odpověď. „S fotkou se teď nezdržujte, vezmeme si ji příště.“ Stáhne si modré plastové rukavice a zamíří na chodbu.

„Příště?“

Znovu mě ignoruje a vyjdou ze dveří. „Budeme v kontaktu,“ utrousí ještě a odejdou.

Jakmile se za nimi zavrou dveře, svezu se na zem. Mám pocit, jako by mě celou dobu mlčky z něčeho obviňovali, ale nevím z čeho. Myslí si, že jsem manžela zavraždila a pohřbila pod podlahou? Mám sto chutí otevřít dveře, zavolat je zpátky a bránit se, vysvětlit jim, že jsem nikoho nezabila.

Ale neudělám to.

Protože to není pravda.

Zabila jsem.

ČTYŘI

Galway, 1987

Zabloudila jsem, ještě než jsem se vůbec narodila.

Moje máma ten den umřela a on mi to nikdy neodpustil.

Mohla jsem za to já – opozdila jsem se s příchodem na svět a nesprávně se otočila. Dodnes se pořádně nedívám, kam jdu.

Trčela jsem v jejím těle a z důvodu, který si nepamatuju, se mi nechtělo ven. Doktor řekl mému otci, že si musí vybrat mezi námi dvěma, obě nás zachránit nemůže. Táta si vybral mámu, ale nevyšlo to. Místo toho dostal mě a byl z toho dlouho smutný a naštvaný.

Vím to od bráchy. Vypráví mi to pořád dokola.

Je mnohem starší než já, ví věci, které já ne.

Tvrdí, že jsem ji zabila.

Od té doby se hrozně moc snažím nic nezabít. Vyhýbám se mravencům, tvářím se, že nevidím pavouky, a když mě brácha vezme na ryby, vysypávám síť zpátky do moře. Říká, že táta byl hodný člověk, než jsem mu zlomila srdce.

Slyším je v boudě.

Vím, že tam nesmím, ale chci vědět, co dělají.

Dělají spoustu věcí beze mě. Někdy je špehuju.

Postavím se na starý pařez, co ho používáme na sekání dřeva, a nakouknu dírkou ve stěně. Moje pravé oko nejdřív zahléd-

ne slepici, tu bílou, říkáme jí Diana. V Anglii mají princeznu toho jména a my po ní pojmenovali kuře. Táta jí drží krk v obří pěstě, slípka má nohy svázané černým provazem. Obrátí ji hlavou dolů a ona visí nehnutě, až na černá očka. Jako by se dívala na mě. Napadne mě, že slípka ví, že sleduju něco, co bych neměla.

Brácha drží sekeru.

Brečí.

Nikdy jsem ho ještě brečet neviděla. Občas ho slyším fňukat za stěnou pokoje, když na něj táta vezme pásek, ale teď poprvé vidím jeho slzy. Patnáctiletý obličej má červený a flekatý a ruce se mu třesou.

První máchnutí sekerou nevyjde.

Slepice zamáchá křídly, zamele sebou, z krku jí vytryskne krev. Táta vlepí bráchovi facku a donutí ho máchnout sekerou znovu. Rámus slepice a bratrův brekot mi začínají splývat. Rozmáchne se a mine, táta ho znovu praští, až spadne na kolena, slepičí krev jim stříká na špinavá bílá trička. Bratr se rozmáchne potřetí, slepičí hlava spadne na zem, křídla pořád máchají rudým peřím, které bývalo bílé.

Když táta odejde, vkradu se do kůlny a sednu si vedle bráchy. Pořád brečí. Nevím, co mám říct, a tak mu vsunu ruku do dlaně. Dívám se, jak vypadají naše spojené prsty, jako kousky skládačky, které by k sobě neměly pasovat, a přesto pasují – moje ruce jsou malé, růžové a měkké, jeho velké, hrubé a špinavé.

„Co chceš?“ Vyškubne mi ruku a otře si obličej, na tváři mu zůstane krvavá šmouha.

Chci být s ním, ale čeká na odpověď, a tak si ji vymyslím. Hned vím, že je špatná.

„Abys šel se mnou do města. Ukážu ti zas ty červený boty, co je chci k narozeninám.“ Příští týden mi bude šest. Táta řekl, že letos dostanu dárek, když budu hodná. Nezlobila jsem, to je myslím to samé.

Brácha se rozesměje – není to opravdový smích, je zlý. „Tobě to nedošlo? Nemůžeme si dovolit červený boty, nemáme pomalu co žrát!“ Popadne mě za ramena a zatřese mnou, jako s ním třese táta, když má vztek. „Pitomý červený boty nejsou pro lidi jako my. Lidi jako my se narodili ve špíně a taky v ní umřou. A teď vypadni a nech mě bejt!“

Nevím, co mám dělat. Cítím se divně a pusa zapomněla, jak se říkají slova.

Takhle se mnou brácha ještě nikdy nemluvil. Z očí se mi chtějí rozlít slzy, ale nedovolím jim to. Zkusím mu zase vsunout ruku do dlaně. Chci se s ním jen tak držet. Odstrčí mě tak tvrdě, až se svalím na záda, praštím se hlavou do špalku a slepičí krev a střeva se mi nalepí na dlouhé černé kudrnaté vlasy.

„Řekl jsem, vypadni, nebo ti tu tvou blbou kebuli taky useknu,“ zahrozí mi a máchne sekerou.

Rozběhnu se a běžím a běžím.

PĚT

Londýn, 2017

Utíkám z parkoviště do hlavní budovy v Pinewoodu. Nikdy nikam nechodím pozdě, ale ranní neplánovaná návštěva policie mě rozhodila.

Můj manžel zmizel a stejně tak deset tisíc liber z mých peněz.

Nejsem schopna tu záhadu vyřešit, protože ať k sobě dílky skládám, jak chci, pořád jich hodně chybí, obrázek nejde dokončit. Připomínám si, že musím ještě chvíli vydržet. Film je skoro hotový, zbývají natočit tři scény. Pohrbím své osobní problémy mimo dosah a pospíchám po chodbách k šatně. Když zahnu naposledy, pořád celá rozhozená, vrazím do Jacka, svého filmového partnera.

„Kde jsi byla? Všichni tě hledají,“ vyhrkne.

Podívám se na ruku, kterou mi svírá rukáv bundy, a on ji stáhne. Tmavé oči mi vidí až do duše, to se mi nelíbí, málem mu nedokážu zalhat a pravdu pořád říkat nemůžu, nedovolí mi to nedůvěra k lidem. Když s někým pracujete takhle dlouho, když se k němu dostanete takhle blízko, těžko před ním schováte své pravé já.

Jack Anderson je hezký a ví to. Tvář mu vydělala jmění, zasloužila se o to víc než jeho mizivé herecké schopnosti. Plátěné

kalhoty a upnutá trička, jeho běžná uniforma, mu dodávají na kráse a zvýrazňují, jaká svalnatá postava se pod nimi skrývá. Úsměv nosí jako trofej a strniště na tváři jako masku. Je o něco starší než já, ale šedé pramínky v hnědých vlasech ho dělají ještě přitažlivějším.

Uvědomuju si, že mezi námi existuje pouto. A uvědomuju si, že on to vnímá taky.

„Promiň,“ omluvím se.

„To řekni štábu, ne mně. Že jsi krásná, ještě neznamená, že na tebe bude celý svět čekat, až ho doženeš.“

„To neříkej.“ Ohlédnu se přes rameno.

„Co, že jsi krásná? Proč ne? Je to pravda, jenom ty to nevidíš, a tím jsi ještě kouzelnější.“ Popojde ke mně o krok blíž. Je už moc blízko. Maličko couvnu.

„Ben se včera večer nevrátil domů,“ zašeptám.

„Vážně?“

Zamračím se a on se zatváří starostlivě, jak se sluší a patří. Ztlumí hlas: „Víš o nás?“

Hledím mu do tváře, najednou tak vážné. Pak se mu kolem rošťáckých očí poskládají vrásky, usměje se na mě. „Mimochodem, v šatně na tebe čeká někdo od tisku.“

„Cože?“ Jako by řekl, že tam na mě čeká vrah.

„Rozhovor zřejmě domluvil tvůj agent, ta ženská chce mluvit jenom s tebou, ne se mnou. Ne že bych žárlil...“

„Já o ničem nevím –“

„Jasně, jasně. Neboj se, moje pošramocené ego se zahojí jako vždycky. Tvrdne tam už dvacet minut. Nechci, aby ten film ztrhala jenom proto, že si neumíš nastavit budík, takže bys mohla být trošku víc *tout suite*.“ Často vkládá do vět francouzská slovíčka. Nikdy jsem nepochopila proč. Není Francouz.

Jack odchází chodbou, nedodá už nic v žádném jazyce a já uvažuju, co mě na něm tak přitahuje. Někdy mě napadá, že chci jenom to, co nemůžu mít.

O žádném rozhovoru nic nevím, a kdybych věděla, rozhodně bych ho nenaplánovala na dnešek. Nesnáším rozhovory. Nesnáším novináře, jsou všichni stejní – pokoušejí se odhalit tajemství, po kterých jim nic není. Včetně mého muže. Ben pracuje v zákulisí jako producent zpravodajství TBN. Víím, že než jsme se seznámili, jezdil do válečných zón, někteří korespondenti se o něm zmiňují v článcích na síti. Netuším, na čem pracuje teď, nerad o tom mluví.

Zpočátku mi připadal romantický a okouzující. Jeho irský přízvuk mi připomněl dětství a vyvolal ve mně důvěrný pocit, do kterého bych se nejraději zachumlala a schovala se v něm. Kdykoli si myslím, že je mezi námi konec, vzpomenu si na náš začátek. Vzali jsme se moc rychle a milovali se moc pomalu, ale nějakou dobu jsme byli šťastní a já si myslela, že nám jde o to-též. Někdy mě napadá, jestli ho nezměnily hrůzy světa, které viděl při práci. Ben není jako novináři, kteří mě zpovídají.

Vím toho teď o šoubyznysu a bulvárních reportérech dost, na banketech, premiérách a večírcích se objevují stejné známé tváře. Uvažuju, jestli na mě v šatně čeká někdo z těch, které mám ráda, kdo o mé práci psal laskavě, někdo, koho znám. To by ještě šlo. Ale jestli přišel někdo neznámý, rozechvějí se mi ruce, začnu se potit, roztřesou se mi kolena, a jakmile neznámý protivník zaznamená mou absolutní hrůzu, nebudu schopná sestavit souvislou větu. Kdyby můj agent aspoň trochu chápal, jak mě tyhle situace trápí, netlačil by mě do nich. Je to, jako když rodič hodí bojácné dítě do hloubky a čeká, že se nezačne topit, ale bude plavat. Víím, že se jednoho krásného dne utopím.

Napišu Tonyemu textovku. Nemá ve zvyku něco domluvit a neřít mi to. Jiné herečky se možná vztekají, když věci nedou podle jejich představ – viděla jsem je při tom –, ale já taková nejsem a doufám, že nikdy nebudu. Víím, jaké mám štěstí. Nejméně tisíc lidí by chtělo být na mém místě a zasloužilo by

si to mnohem víc než já. Na téhle úrovni hry jsem ještě pořád nováček a mám toho hodně co ztratit. Nemůžu se vrátit zpátky na začátek, teď ne. Usilovala jsem o to tvrdě a trvalo mi dlouho, než jsem se sem dostala.

Zkontroluju si telefon. Tony se neozývá, ale novinářku nemůžu nechat čekat. Nasadím úsměv, který jsem si vypěstovala pro okolí, otevřu dveře označené svým jménem a zjistím, že na mé židli někdo sedí, jako by tam patřil.

Nepatří.

„Moc se omlouvám, že jsem vás nechala čekat. Ráda vás vidím,“ zalžu, napřáhnu ruku a snažím se, aby se mi netřásla.

Jennifer Jonesová se na mě usměje jako na starou přítelkyni. Nejsme přítelkyně. Nesnáším ji, byla na mě strašlivě nepřijemná a já nikdy nepochopila proč. Je to ta mrcha, co mě nazvala „buclatou, ale rozkošnou“, když minulý rok šel do kin můj první film. Já ji na oplátku v duchu tituluju Nosatice. Všechno na ní je maličké, zvlášť mozeček. Vyskočí ze židle, natřásá se kolem mě jako zfetovaný vrabčák, stiskne mi prsty drobnými studenými pařátky a horlivě mi jimi potřeše. Posledně mi připadalo, že neviděla jediné políčko filmu, o kterém jsem mluvila. Patří k novinářům, kteří si myslí, že když zpovídají celebrity, jsou taky celebrity. Zlatý voči.

Nosatice je středního věku a obléká se tak, jak by se oblékala její dcera, kdyby nějakou porodila a kdyby byla ochotna dát si na to v kariéře pauzu. Hladké hnědé vlasy nosí v účesu moderním tak před deseti lety, tváře má moc růžové a zuby nepřirozeně bílé. Je to osoba, jejíž příběh je už napsaný, a ona ho nezmění, ani kdyby se moc snažila. Z toho, co jsem o ní četla na internetu, chtěla být v mládí sama herečkou. Možná proto mě tak nenávidí. Dívám se, jak kroutí a prská drobnou pusinkou, skřehotá chválu, a mozek už mi pracuje naplno a snaží se předvídat verbální granáty, které se po mně chystá mrštít.

„Můj agent mi o rozhovoru nic neřekl...“

„Aha. No, jestli nechcete... je to pouze pro webové stránky TBN, bez kamer, jenom mé staré dobré já. Takže si nemusíte dělat starosti s vlasy nebo s tím, jak právě vypadáte...“

Mrcha.

Škubne sebou a chvíli se tváří jako po mrtvici.

„Můžu přijít jindy, jestli...“

Přinutím se k dalšímu úsměvu, posadím se naproti ní, ruce svírám v klíně, aby se mi netrásly. Agent by ten rozhovor nepovolil, kdyby ho nepovažoval za prospěšný. „Palte to do mě,“ pobídnu ji. Je mi, jako by mě vážně měla zastřelit.

Vezme tašku podobnou školní brašně, vypadá, jako by ji ukradla nějakému děcku na ulici, a vyloví od pohledu staromódní zápisník. Překvapí mě to, většina novinářů dnes natáčí rozhovory na telefony. Její metody zřejmě spolu s účesem uvízly v minulosti.

„Vaše herecká kariéra začala, když jste v osmnácti dostala stipendium na Královské akademii dramatického umění, je to tak?“

Ne, hrála jsem už dávno předtím, to jsem byla mnohem, mnohem mladší.

„Ano, je to tak.“ Připomenu si, že se mám usmát. Občas na to zapomínám.

„Vaši rodiče na vás museli být moc pyšní.“

Na osobní otázky o rodině neodpovídám, takže jenom přikývnu.

„Chtěla jste hrát odjakživa?“

Tohle je lehká otázka, ptají se mě na to pořád a odpověď mívá dobrou odezvu. „Myslím, že ano, ale byla jsem hrozně stydlivé dítě...“

Pořád jsem.

„Když mi bylo patnáct, konal se konkurz na školní představení *Čaroděje ze země Oz*, ale já se bála zúčastnit. Učitel dramatického umění pak vyvěsil na nástěnku obsazení, ani jsem

se nezašla podívat. Až mi někdo řekl, že jsem dostala roli Dorotky. Myslela jsem si, že si dělá legraci, ale nakonec jsem se přece jen podívala a vážně tam stálo moje jméno, hned nahore. *Dorotka: Aimee Sinclairová*. Myslela jsem si, že je to omyl, ale učitel mi to vysvětlil. Prý ve mě věří, protože ví, že já sama si nevěřím. Nikdo mi do té doby nevěřil. Naučila jsem se text, nacvičila si písně a mohla se přetrhnout kvůli němu, ne kvůli sobě, nechtěla jsem ho zklamat. Překvapilo mě, že jsem se lidem líbila, a jeviště jsem si zamilovala. Od té doby jsem nechtěla dělat nic než hrát.“

Usměje se a přestane psát. „V uplynulých několika letech jste ztvárnila spoustu různých rolí.“

Čekám na otázku, než mi dojde, že žádná nepřijde. „Ano. To ano.“

„Jaké to bylo?“

„No, coby herečka mám ráda tyhle výzvy, měnit se v různé postavy a v různé charaktery. Je to zábava a tu pestrost si vychutnávám.“

Proč jsem použila slovo vychutnávám? Nemluvíme o jídle.

„Takže ráda předstíráte, že jste někdo, kdo nejste?“

Zaváhám, aniž bych chtěla, ještě rozpačitá z předchozí odpovědi. „Asi by se to dalo tak říci, ano. Ale na druhou stranu, tohle přece občas děláme všichni, ne?“

„Někdy musí být těžké přepnout se do reálu, když vás nezbírají kamery.“

Sednu si na ruce, abych se neošívala. „Vlastně ani ne, je to jenom práce. Práce, kterou miluju a za kterou jsem velice vděčná.“

„O tom nepochybuji. S tímto filmem vaše hvězda vážně stoupá. Jak jste se cítila, když jste dostala roli v *Občas zabíjím*?“

„Byla jsem nadšená.“ Uvědomuju si, že mi to nejde od srdce.

„V té roli hrajete vdanou ženu, která předstírá, že je hodná, ale ve skutečnosti provádí strašlivé věci. Byl to těžký úkol zahrát někoho tak... pokřiveného? Nebála jste se, že ji budou diváci nenávidět, až zjistí, co udělala?“

„Myslím, že nechceme předem prozrazovat zápletku.“

„Jistě, omlouvám se. Předtím jste se zmínila o manželovi...“
Jsem si jistá, že jsem o něm nemluvila.

„Jak to bere on? Nezačal spávat v hostinském pokoji? Kdybyste se náhodou vrátila domů ještě v roli?“

Rozesměju se a doufám, že to zní upřímně. Napadá mě, jestli se Ben a Jennifer Jonesová náhodou neznají. Oba pracují u TBN, ale v jiných odděleních. Je to jedna z největších mediálních společností na světě, nikdy dřív mě nenapadlo, že by se jejich cesty mohly zkrřížit. Kromě toho Ben ví, jak moc tuhle ženskou nesnáším. Kdyby ji znal, zmínil by se o tom.

„Nemám ve zvyku odpovídat na osobní otázky, ale manželovi snad nebude vadit, když řeknu, že se na ten film opravdu těší.“

„Zdá se, že máte dokonalého partnera.“

Mám obavu, co právě teď provádí můj obličej, a nutím ho usmát se. Co když ho *vážně* zná? Co když jí řekl, že se chci rozvést? Co když ve skutečnosti přišla kvůli tomu? Co když se spiklily, aby mi ublížili? Jsem paranoidní. Už to brzo skončí. Jen se usmívej a přikyvuji. *Usmívej se a přikyvuji.*

„Takže nejste jako ona, hlavní hrdinka v *Občas zabíjím*?“ zeptá se a povytáhne na mě nad zápisníkem vytrhané obočí.

„Já? To ne. Já nezamorduju ani pavouka.“

Usmívá se, jako by se jí měla roztrhnout tvář. „Postava, kterou hrajete, má ve zvyku utíkat před realitou. Dokážete se s tím ztotožnit?“

Ano. Utíkám před ní celý život.

Zachrání mě klepání na dveře. Potřebují mě na scéně.

„Moc se omlouvám, vypadá to, že nám vypršel čas, ale moc ráda jsem vás viděla,“ lžu. Zatímco se balí a odchází z šatny,

zavibruje mi telefon, došla textovka. Sotva Nosatice odejde, vytáhnu ho a přečtu si zprávu. Je od Tonyho.

Musíme si promluvit, zavolejte mi, až budete moct.
A ne, žádný rozhovor jsem nedomluvil a neschválil,
tak je pošlete do háje. Nemluvte s žádným novinářem,
dokud se se mnou nespojíte, ať si říkají, co chtějí.

Je mi do breku.

ŠEST

Galway, 1987

„Ale, ale, copak dělají ty škaredé slzičky na takové hezoučké tvářičce?“

Zvednu hlavu a vidím, že se na mě před zavřeným obchodem usmívá nějaká žena. Po tom, co se na mě brácha rozkřikl, jsem celou cestu až sem běžela. Chtěla jsem se jenom podívat na červené botky, o kterých jsem si myslela, že mi je někdo letos koupí k narozeninám. Jenomže už jsou z výlohy pryč. Nosí je nějaká jiná holčička. Holčička, co má normální rodinu a hezké botičky.

„Ztratila ses mamince?“ ptá se žena.

Rozbrečím se znova. Vytáhne z rukávu bílého pleteného svetru zmačkaný kapesník a otře mi oči. Je moc hezká. Má dlouhé tmavé kudrnaté vlasy, trochu jako já, a velké zelené oči, které nemrkají. Je o něco starší než brácha, ale mnohem mladší než táta. Na šatech má růžové a bílé kytky, jako by si oblékla louku. Představuju si, že takhle nějak vypadala moje maminka. Kdybych se neotočila nesprávným koncem a nezabila ji. Vysmrkám se a vrátím jí usoplený kapesník.

„No tak, neboj se – strach ještě nikdy nic nevyřešil. Určitě maminku najdeme.“ Nevím, jak jí říct, že nenajdeme. Natáhne ke mně ruku a já vidím, že má nehty červené úplně stejně,

jako byly moje vytoužené botičky. Čeká, že ji za tu ruku chytím, a když to neudělám, sehne se ke mně, až má obličej v jedné rovině s mým.

„Já vím, asi ti říkali, že se nemáš bavit s cizími lidmi a že někteří lidé jsou zlí. Děláš dobře, protože je to pravda. Ale proto tě tady nemůžu nechat samotnou. Je pozdě, obchody jsou zavřené, na ulicích je prázdné. Kdyby se ti něco stalo, nikdy bych si to neodpustila. Já jsem Maggie, a jak se jmenuješ ty?“

„Ciara.“

„Ahoj, Ciaro. Ráda tě poznávám.“ Potřeše si se mnou rukou. „Tak, a teď už nejsme cizí.“ Usměju se, je s ní legrace a líbí se mi. „Tak co říkáš, půjdeš se mnou, a jestli nenajdeme maminku, zavoláme policii a ta tě odveze domů. Jsi pro?“ Uvažuji o tom. Zpátky domů je to hrozně daleko a už se začíná stmívat. Chytím se té hezké paní za ruku a jdu s ní, i když vím, že domů je to na druhou stranu.

SEDM

Londýn, 2017

Jack mě bere za ruku. Dívá se na mě přes stůl v restauraci a mně připadá, jako by nás všichni v místnosti pozorovali. Nejde to nevybudovat si vztah s někým, s kým tolik měsíců natáčíte. Víím, že si tu chvíli vychutnává, a jeho dotek mi připadá důvěrnější, než by měl být. Děsím se toho, co se stane, ale na to je už teď pozdě, nejde se tvářit, že oba nevíme, co přijde dál. Vidím, jak na nás lidé hledí, oni vědí, co jsme zač, a mně se zdá, že Jack cítí mé obavy, lehce a konejšivě mi stiskne ruku. Není to ale třeba. Když se pro něco rozhodnu, nikdo už se mnou nehne, dokonce ani já sama ne. Zaplatí účet hotově a beze slova se zvedne od stolu. Otrů si ústa ubrouskem, který jsem měla na klíně, i když jsem skoro nic nesnědla. Vzpomenu si na Bena a okamžitě toho zalituju, protože jakmile se mi jednou dostane do hlavy, je těžké ho z ní dostat. Nepamatuju si, kdy mě naposledy vzal na romantickou večeři nebo kdy jsem se díky němu cítila přitažlivá. Ale na druhou stranu, přítomnost má vždycky navrch, shlíží přes nos na minulost a odvrací se od lákadel budoucnosti. Ignoruju strach, který se mě pokouší zadržet, a jdu za Jackem. Navzdory váhání jsem vždycky věděla, že to udělám, až nastane čas.

Do hotelového výtahu nastoupí přede mnou. Dveře se za-

čnou zavírat, ale nerozběhnu se, nemusím. Kovové čelisti se otevrou právě včas a spolknou mě, jakmile vkročím dovnitř. Ve výťahu nemluvíme, jen stojíme vedle sebe. Náš živočišný druh se vyvinul tak, abychom skrývali touhu jako nemravné tajemství, i když jsme byli stvořeni k tomu, aby nás druhé pohlaví přitahovalo. Přesto jsem nikdy předtím nic takového neudělala.

Vnímám ostatní lidi ve výťahu kolem sebe, uvědomuju si, že nás sledují. S každým patrem se víc a víc děším cíle. Odjakživa jsem věděla, že se to stane, už když jsme se viděli poprvé. Srdce mi tepe v uších, dýchám rychle a mám strach, že uhodne, jak moc se bojím toho, k čemu se mezi námi schyluje. Když v sedmém patře vystupujeme, jeho ruka zavadí o mou, snad náhodou. Napadne mě, jestli ji nevezme do své, ale neudělá to. Není tu proto, aby mi nabízel romantiku. O tu tady nejde a víme to oba.

Vsune kartu do dveří a mně se chvilíčku zdá, že nefunguje. Doufám, že je to tak, získalo by mi to trochu víc času. Nechce se mi do toho a uvažuju, proč to tedy dělám. Jako bych celý život dělala věci, které nechci.

V pokoji si Jack sundá sako a hodí ho na postel, jako by se na mě zlobil, jako bych něco udělala špatně. Pohledný obličej se ke mně obrátí, tvář má zkroucenou do čehosi, co připomíná vztek a znechucení, jako by teď v tomhle pokoji odrážel mé vlastní myšlenky o mně.

„Musíme si promluvit, co říkáš? Jsem ženatý.“ Poslední dvě slova znějí jako obvinění.

„Já vím,“ šeptnu.

Popojde o krok blíž. „A svou ženu miluju.“

„Já vím.“ Nejsem tady kvůli jeho lásce, tu ať si jeho manželka nechá. Uhnu pohledem, ale vezme mi tvář do dlaní a políbí mě. Stojím nehybně jako solný sloup, jako bych nevěděla, co mám dělat, a chvíli se bojím, že si nevzpomenu. Zavřu oči – je to tak lehčí – a opětuju jeho polibek. Zrychlí tempo mnohem dřív, než čekám, jeho ruce mi sjedou po tvářích, po krku, po nadrech

přes šaty, špičky prstů přejedou obrys podprsenky pod tenkou bavlnou. Zastaví se a odtáhne.

„Sakra. Co to sakra dělám?“

Snažím se vzpomenout si, jak dýchat.

„Já vím, promiň,“ odpovím, jako by to všechno byla moje vina.

„Jako by ses mi dostala do hlavy.“

„Promiň,“ opakuju. „Myslím na tebe pořád. Víím, že bych neměla, a ujišťuju tě, že jsem se moc snažila, ale nemůžu si pomoci –“ Do očí mi vstoupí slzy. Je nejmní o deset let starší a já si připadám jako nezkušené děčko.

„To nic. Ať je to, co je to, není to tvoje vina. Já na tebe myslím taky.“

Po těch slovech přestanu plakat, jako by poslední věta, kterou na mě vychrlil, všechno změnila. Zvedne mi bradu, obrátí mi tvář, abych se na něj dívala, pátrám mu v obličeji, pokouším se poznat, jestli jsou jeho slova pravdivá. Pak se natáhnu a políbím ho, v očích nevyslovené pozvání, a on už nezaváhá. Naše životy jsou s výjimkou toho, co se děje tady a teď, pohřbeny a zapomenuty.

Jackovy ruce sjedou na předek mých šatů, zkušenými prsty je rozepnou, odhalí černou krajku podprsenky. Zvedne mě na stůl, smete menu pokojové služby a hotelový telefon na zem. Než si uvědomím, co se děje, je na mně, uvězní mi paže a vklíní se mi mezi nohy.

„Á, stop,“ zaburácí režisér. „Díky, lidi, myslím, že to máme.“